

El Diacrític | Actualitzat el 24/02/2019 a les 23:07

Ja em disculpareu, però jo sí que tinc por

Jordi Ortiz debuta com a articulista a Setembre amb un text breu sobre la por | «La presència del seu negre pes mort és, en l'últim extrem, allò que impideix oblidar la cadena i que m'obliga a sobreviure fent-hi força en contra»

«L'alleugeriment autèntic, si arriba, serà per la destrucció de la cadena i no pel miratge de perdre la por pel camí de la resignació o la indolència» | Santiago Gabay

La por, com jo, no és lliure. La sento com aquella bola pesadíssima de ferro a l'altre extrem d'una cadena que ens uneix en la mateixa privació de llibertat. No me'n puc deslligar. Impossible no sentir el seu insuportable pes sense trencar ni deixar d'arrossegar abans totes les baules que hi ha pel mig del nostre mutu esclavatge: ignorància, indiferència, intolerància, odi, racisme, xenofòbia, feixisme, el negoci de la violència que s'empara en un capitalisme fanàtic...

Nogensmenys, aquesta por rodona que roda darrere meu i que em fa d'ombra no em paralitza. Ans al contrari. La presència del seu negre pes mort és, en l'últim extrem, allò que impideix oblidar la cadena i que m'obliga a sobreviure fent-hi força en contra. Lluito. Ho faig amb el pensament al cap i el desig al cor de no fugir sense haver fet abans alguna cosa per veure esberlades algun dia les baules i derrotada llur obstinada resistència. Convençut que l'alleugeriment autèntic, si arriba, serà per la destrucció de la cadena i no pel miratge de perdre la por pel camí de la resignació o la indolència que fa invisibles però perpètuas totes les baules.